

ство, не само таково-то наше състраданіе, нъ, чи и едновременно жалаймы да свържимы вѣрно нащы: потомцы за въ бѣдуще съсъ сношенія-та на Вл. Господ. като съсѣдъ шо ся намира съсъ отечество-то ны Българія; Съсъ еднаж думж искамы да съсчетаимы тѣхно-то пріятелство посредствомъ на едно българско Училище: Основа-та на кое-то като незадоволва нуждж-тж му, наше-то жителство съсъ почить обръща очи къмъ Ч. Министерство и го моли, да съучаствува съсъ какво и да бѣде стечаніе; Защо-то реченно-то Училище отъ днесъ нататакъ ще ся счита, като започнало вече да следува предаванія-та си въ нашего града Браила: Цѣль-тж, на кое-то ще бѣде, да ся учать взаимно и два-та тія языцы за улесненіе на търговія-та имъ и за разны брыги. Но, и само едно просто отваряніе на това Училище, не е доволно; зашто-то по естественно узаконеніе, сяко нѣщо треба да си има своего върховна началника; Заради това, мы долоподписанни-ти, покорно молимы Ч. М. да благоволи да дава надзираваніе-то си и върху това Училище равно съсъ сички-ты други помѣстны Училища.

Въ прочемъ лишно е мыслимы Г-не! да ся говори понадѣлто за потребж-тж на едно таквози Славяно-Българско Училище, какъ-то и за ползы-тѣ, кои-то ще могатъ